

scopalis, si iurisdictio non conferretur. — 2) Si Episcopi non a Christo, sed ab homine iurisdictionem acciperent; tum singulorum episcoporum, tum omnium simul acceptorum, auctoritas foret humana; ipsa ergo oecumenica Concilia evaderent congregations humanae, omni divinae auctoritatis robore destitutae. — Ita Febronius ex episcopo Segnensi in Conc. Trid.

Respondeatur: — 1) Potestas iurisdictionis pertinet ad essentiam Episcopatus quoad *exigentiam, conc.,* quoad *actualitatem, neg.* Quod si dicant invalidam esse Episcopi consecrationem absque assignatione plebis, id iam falsum demonstravimus. Christianus Lupus ex professo ostendit validitatem harum consecrationum ex canone VI. Conc. Chalcedonensis, et ex Barsis Lazari atque Eulogii consecratione, de qua Sozomenus (hist. Eccles. l. 6. c. 34.); Charlas autem (de libert. eccles. gall. l. 8. c. 9.) plane satisfacit contrariis Thomassinii argumentis; ipse Gersonius denique (tract. de statib. eccles. consid. 8. de stat. praelat.) tametsi non probet, validas tamen declarat eiusmodi ordinationes.

2) Quod Rom. Pontifex communicat episcopis, non est aliqua auctoritas ab ipso, vel ab hominibus originem ducens; sed est illa ipsa auctoritas quam Christus in eo depositit, dum ipsum constituit in quo esset fontis plenitudo totius ecclesiasticae potestatis: si ergo spectetur in se entitas iurisdictionis, non est potestas humana, sed divina. Similiter cum Rom. Pontifex alicui determinato subiecto confert actualem iurisdictionem episcopallem, confert gradum potestatis, quem Christus voluit ut esset in Ecclesia: gradus ergo iurisdictionis, quem obtinet Episcopus, non est humanus, sed divinus; eo vel magis, quod character episcopalnis eius *exigentiam* vel ad illam habet *aptitudinem*. Haec quidem satis ostenderent, insulsam esse illationem de *humana auctoritate* ipsorum conciliorum; sed praeterea Concilium oecumenicum necessario includit ipsum Rom. Pontificem; tunc enim verificat in se illud subiectum morale, cui Christus dona sua contulit iuxta factas promissiones: adeoque eius et auctoritas nullo modo potest humana censeri.

ARTICULUS QUINTUS

*Praecipua de Conciliis
doctrinae capita attinguntur.*

1016. Solutio praecedentis quaestionis, ut ipsius initio monuimus, clarius determinat *singulorum* Pastorum dependentiam a successoribus Petri; at hi, iuxta Cone. Vaticanini definitionem, superiores etiam sunt Episcopis *simul* sumptis: praestat ergo clarius etiam determinare hanc Rom. Pontificis praeminentiam supra *corpus* Pastorum. Ad id necessarium est doctrinam de Conciliis, quoad praecipua saltem capita, paucis exponere.

1017. Itaque « Concilii nomine, inquit Bellarminus (de Conc. l. 1. c. 3.) idem significatur in Ecclesia, quod nomine comitiorum in regnis; nam quemadmodum cum oritur controversia in Republica, convenient in unum principes Regni, vel magistratus, ac statuunt quid facta opus sit: ita in Ecclesia cum oritur controversia aliqua de religione, convenient praesules Ecclesiarum, et simul collatis sententiis, statuunt quid bonum videtur ». Unde Concilium generatim describi potest: « Legitimus Praelatorum Ecclesiae conventus ad iudicandum vel statuendum de rebus ecclesiasticis ». Dicitur — 1) Praelatorum conventus; quia licet quandoque vox *Concilium* designaverit aliarum etiam personarum adunationem, a pluribus tamen saeculis constanter adhibetur ad significandum coetum Praelatorum, maxime Episcoporum — 2) Dicitur *Conventus*, ut exprimatur communis Episcoporum actio ac sententia; si quis enim plurium Praelatorum sententiam singillatim exposceret ac obtineret, ea proprie non esset actio aut sententia conciliaris — 3) Dicitur *legitimus*; si enim conventus Episcoporum non haberet omnes conditiones debitas, non *Concilium*, sed *latrocinium* dici consuevit; quaenam autem sint conditiones ad legitimatem requisitae, infra dicemus — 4) Dicitur *ad iudicandum vel statuendum*; quia si conventus Episcoporum fieret tantummodo ad conferenda consilia, discutiendas sententias, etc. quin auctoritative quidquam statuerent aut iudicarent Episcopi; con-

ventus ille in usu ecclesiastico non vocaretur *Concilium* — 5) Dicitur denique *de rebus Ecclesiasticis*; quia si ad alium finem, quam ad pertractanda negotia ecclesiastica convenienter Episcopi, eorum conventus non diceretur *Concilium*: nec enim possunt, ut Episcopi, alia negotia quam Ecclesiastica, sua auctoritate definire.

1018. Concilia sic generatim accepta dividuntur in *generalia* et *particularia*: generale reprezentat Ecclesiam universam; particulare vero partem aliquam Ecclesiae. Pro ratione autem partis Ecclesiae, quam reprezentat, Concilium particulare potest esse *Nationale* aut *Provinciale*: nationale est illud, in quo convenient Archiepiscopi et Episcopi unius regni vel nationis, quibus praest patriarcha vel primas, aut, his deficientibus, delegatus quidam a Sede Apostolica; provinciale vero est illud, in quo convenient tantum Episcopi unius provinciae ecclesiasticae, quibus praest Archiepiscopus sive Metropolitanus. Addi his potest Concilium *dioecesanum*, in quo convenient presbyteri unius Episcopatus, praesidente Episcopo: sed illud non *Concilium*, sed *Synodus* potius vocatur; uti enim advertit Bellarminus (c. 4.), « vix dici possunt Concilia [dioecesana], cum in eis ordinarie nullus sit qui iurisdictionem habeat [in foro externo], praeter unum Episcopum qui praest ». Non desunt tamen Concilia particularia, quibus plures Episcopi ex aliena natione vel provincia interfuerunt: haec dici solent *mixta*: cf. Bened. XIV. (de Synod. Dioces. l. 1. c. 1.).

1019. Concilium *generale* vocatur etiam *plenarium*, *universale*, *oecumenicum*, etsi quoad hanc postremam appellationem aliqua exsistat nominis discrepantia inter auctores. Nonnulli enim attendentes ad *vim nominis* non vocant *oecumenicum* Concilium, cui non interfuerint ex toto orbe Episcopi; sicut e contra vocant *oecumenicum* illud, cui ex omnibus provinciis Episcopi interfuerunt, etsi abfuerit Romanus Pontifex. At si rem spectemus, sicut *generale*, ita *oecumenicum* recte dicitur illud Concilium, ad quod omnes Episcopi fuerunt vocati, licet non omnes interfuerint, ut infra explicabimus; quemadmodum *oecumenicum* est, si intersit Rom. Pontifex, licet non omnes Episcopi convenerint; sicut enim deficiente Capite, deficeret repreäsentatio Ecclesiae universae; ita

haec repreäsentatio, eo praesente, aliis ex parte absentibus, ut dicemus, haberi posset. Habita ergo ratione rei potius quam nominis, appellationem *oecumenici* sumimus tamquam synonimam *generalis*; et oecumenicum dicimus « Concilium repreäsentans universam Ecclesiam, actis assentiente Romano Pontifice ». Dicitur — 1) *Concilium*: est genus proximum, iam declaratum — 2) *Repreäsentans universam Ecclesiam*: est differentia ultima, quae duo importat: a) quod adsit Rom. Pontifex Ecclesiae Caput: sicut enim corpus humanum non repreäsentatur totum, si desit caput, ita nec Ecclesia tota repreäsentatur, si desit Rom. Pontifex: b) quod adsint saltem aliqui ex maiori parte provinciarum ecclesiasticarum Episcopi, ut repreäsentetur moraliter universa Ecclesia — 3) *Actis assentiente Rom. Pontifice*: huius enim assensu deficiente, omni vi carent decreta, et Concilium ipsum nullius auctoritatis erit. Poterit autem Concilium esse *perfecte* aut *imperfecte oecumenicum* et *generale*, uti statim patebit ex dicendis de *celebratione* et *acceptatione*, seu *approbatione* Concilii.

1020. Quoniam hic de Conciliis agimus, ut clarius determinemus relationes Rom. Pontificis ad illud, et sic melius assequamur vim ac rationem *Primatus*: iis omissis, quae directe spectant ad Concilia particularia, quae ad generale pertinent prosequemur; inde enim patebit quomodo Rom. Pontifex sit supra *Corpus Pastorum*. Ut vero cum ordine proponamus multa quae breviter attingenda sunt, agemus — 1) de *convocatione* — 2) de *celebratione* — 3) de *confirmatione* — 4) ac denique de *necessitate* Concilii generalis.

1021. I. *Quoad convocationem*, statui imprimis debet « munus convocandi concilia generalia ad Rom. Pontificem proprie pertinere; sie tamen, ut possit etiam alias, Pontifice consentiente, Concilium indicere; quin etiam satis est, si inductionem factam ipse postea ratam habeat et confirmet. At si nec ipse indicat Concilium, nec aliquis alias de eius mandato vel consensu, nec ipse saltem approbet inductionem, illud non Concilium, sed conciliabulum fore ». Quod probari potest

1) *Ex iam statutis de Natura Primatus Rom. Pontificis*. Nam ille solus ius habet convocandi Concilium generale, qui potestatem habet in omnes totius Ecclesiae Episcopos: agitur enim de

convocatione coactiva, cui Episcopi omnes obedire tenentur. Atqui nonnisi Rom. Pontifex potestatem habet in omnes Episcopos — Ad eum solum pertinet ius convocandi Concilium generale, qui supremam habet potestatem in universam Ecclesiam: agitur enim de statuendis ac definiendis iis quae ad Ecclesiam universalem spectant. Atqui solus Rom. Pontifex habet potestatem supremam in Ecclesiam universam — Supponas quod alii, ex. gr., ipsi Episcopi possint Concilium generale convocare absque consensu Rom. Pontificis; huius potestas non esset *plena*, nec ipse esset *Monarcha* in Ecclesia. Atqui Rom. Pontifex habet plenitudinem potestatis, et forma regiminis in Ecclesia est monarchica ex Christi institutione.

2) Hinc semper Ecclesia agnovit hoc ius in Rom. Pontifice. Sane in Conc. Chalcedonensi, a Legatis Sedis Apostolicae postulatum est cur Dioscorum, Patriarcham Alex., exclusum vellent; et responderunt: « quia synodus ausus est facere sine auctoritate Sedis Apostolicae, quod numquam factum est, nec fieri licet » — Conc. Lateranense V. sub Leone X. pronuntiavit: « Solum Rom. Pontificem, tamquam super omnia Concilia auctoritatem habentem, Conciliorum indicendorum.... plenum ius et potestatem habere ». — Gregorius II. synodus 300. episcoporum, a Leone Isauro convocatam ideo reprobavit, quia absque Rom. Pontificis auctoritate celebrata fuerat — Eadem ratione reprobatum fuit a Stephano IV. pseudo-oecumenica synodus a Constantino Copronimo congregata — Hinc Concilia oecumenica occidentalia omnia a Rom. Pontifice, et quidem solo, fuerunt convocata: orientalia vero, etsi convocata dicantur ab Imperatoribus, numquam tamen absque consensu aut ratificatione Rom. Pontificis. Certe quoad Concilium Constantinopolitanum III. legitur (Act. XVIII. Serm. Propheticorum seu Acclamatorio): « Arius divisor Trinitatis, et partitor insurgebat, et continuo Constantinus semper Augustus, et Sylvester laudabilis magnam atque insignem in Nicaea Synodum congregabat ». Convocationem Concilii Ephesini a Theodosio Juniore factam, ratam habuit Coelestinus, scribens (Ep. ad Theodosium): « Huic Synodo, quam esse iussistis, nostram praesentiam in his, quos misimus, exhibemus ». S. Leo, scribens ad Marcianum imper., qui Chalcedonense Concilium convocaverat, ait:

« Sanctum clementiae vestrae studium, quod ad reparationem pacis Ecclesiasticae Synodum haberi voluistis, adeo libenter accepi, ut, etc. ». Conc. Constantinopolitanum IV. convocavit Basilius Imp.; sed Hadrianus II. ad ipsum scribens (Act. I.), ait: « Volamus autem per vestrae pietatis industriam Constantinopoli numerosum celebrari Concilium: cui nostri quoque Legati praesidentes, delictorum hominumque discrimine perspecto, statim cuncta impii conciliabuli (Photiani) exemplaria ab iis qui illa retinent ablata, ignibus cremanda tradant ». Et sic de ceteris.

3) Quare — a) si alii quam Rom. Pontifices videntur indixisse Concilia, ii hortando, consulendo ea convocasse dicuntur: quod si auctoritate egisse videantur, id vel de mandato Pontificis, vel uti causa ministerialis, vel consentiente aut ratihabente Pontifice, efficere potuerunt — b) Quod si Pontifices in suis litteris plus quam par esset Imperatoribus tribuisse videantur; id non defectui auctoritatis in Pontifice, aut propriae potestati in Imperatoribus adscribendum est, sed quibusdam rerum adiunctis extrinsecis omnino. Vigebant enim leges antiquae frequentes hominum conventus, metu seditionum, prohibentes; non poterant Concilia commode celebrari, nisi in aliqua civitate Imperatori subiecta; haereticorum aut schismaticorum vis, quae timebatur, Imperatorum armis erat compescenda; ob Ecclesiarum paupertatem, nonnisi Imperatorum liberalitate poterant Episcopi ex dissitis regionibus in unum Concilii locum convenire: ob has igitur rationes Pontifices aliquid Imperatoribus permiserunt quoad Conc. convocationem. Cf. Bellarminum (l. 1. c. 12-13.).

1022. At quinam convocandi sunt ad Concilium? Notetur imprimis cum Bellarmino (l. c. cap. 15.): « In Conciliis, multis de causis, aliquos interesse posse; alii enim intersunt ut iudices, qui dicuntur habere suffragium decisivum; alii ut disputando examinent difficultates, qui dicuntur habere suffragium consultivum; alii ut ministrent, quales sunt notarii, custodes, et alii ut defendant Concilium, et dent operam ut intus et extra omnia sint pacata ». Quaestio igitur est de convocandis *ut iudicibus*, ut ferant suffragium decisivum.

1023. Novatores, negata distinctione ex iure divino inter clericos et laicos, assertaque forma regiminis democratica in Ecclesia,

consequenter tenent Imperatores, laicos, etc. convocandos esse ad Conc.: unde una ex causis, ob quas restiterunt Conc. Tridentino, ipsis auctoribus, est quia in eo non habuerant suffragium, nisi Cardinales, Episcopi, Abbates et Generales Ordinum Religiosorum, cum debuissent omnes viri docti etiam laici suffragium habere decisivum. Hic error satis superque refutatus in principiis, quibus innititur, non indiget hic iterum confutari. Praestat solum recolere censuram latam a Pio VI. in prop. X. synodi Pistoriensis: « Doctrina, qua Parochi aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronunciantur una cum Episcopo iudices fidei, et simul innuitur iudicium in causis fidei ipsis competere iure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto, falsa, temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum iudiciorumve dogmaticorum Ecclesiae, ad minus erronea ».

1024. Itaque imprimis vocandi sunt ad Concilium *de iure ordinario* Episcopi omnes iurisdictionem habentes. Etenim — 1) in Conciliis oecumenicis agitur de dogmatibus definiendis, haeresibus damnandis, legibus disciplinaribus statuendis: haec vero munera ad eos pertinent, qui a Deo constituti *Pastores* et *Doctores*, iurisdictionem habent in foro externo, et Ecclesiam docentem ac regentem repraesentant. Sed hi sunt Episcopi, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei — 2) Hinc Episcopi iurisdictionem habentes vocandi sunt *ex iure divino*. Nam ex iure divino debent esse Episcopi, qui Ecclesias particulares regant; Concilium autem nequit esse oecumenicum nisi Patres universam Ecclesiam repraesentent. At Patres simul sumpti nequeunt universam Ecclesiam repraesentare, nisi singuli particulares regendo, eas iuridice repraesentent. Cum ergo ex iure divino sint Episcopi particularium Ecclesiarum, ex iure divino eorum coetus repraesentat Ecclesiam universam — 3) Accedit totius antiquitatis testimonium. Eusebius enim (l. 5. c. 23.) ait: « ob quam causam [ob quaestionem Paschatis sub Victore Papa] conventus Episcoporum et concilia per singulas quasque provincias convocantur »; Patres Conc. Chalcedonensis (Act. IV.) exclamarunt contra profanos Concilium ingressos: « Mitte foras superfluos: concilium Episcoporum est »: Osius ad Constantimum (apud Athanas. ep. ad solitariam vitam degentes) dixit: « Tibi Deus commisit imperium; nobis Episcopis

quae sunt Ecclesiae concredidit »; et S. Ambrosius in Valentianum (ep. 32.): « Si conferendum de fide, Sacerdotum [Episcoporum] debet esse ista collatio, sicut factum est sub Constantino, qui iudicium dedit Sacerdotibus », id est Episcopis Cf. Bellarm. (l. c. cap. 15.).

1025. Inter Episcopos autem convocandos ad Concilium, videtur esse etiam Episcopi electi et nondum consecrati; ipsi enim iam habent iurisdictionem; et, uti inquit Canus (de Locis, l. 5. c. 2.), « totum ecclesiastici concilii negotium non ordinis, sed iurisdictionis potestate transigitur » Controvertitur vero, utrum Episcopi i. p. i. seu anulares eodem iure gaudeant. Suarez (de Fide, disp. 11. sect. 1. n. 15.) ait: « Episcopi anulares vocari sine dubio possunt ad Concilium, et habere suffragia. Per se vero id minime necessarium est: quia iurisdictione carent Episcopali. Et ita habet usus ». In Conc. Vaticano admissi fuerunt Episcopi huiusmodi, integra tamen manente quaestione iuris. Cf. Ceconi (*Storia del Conc. Vaticano*, l. 2. c. 1. art. 1.).

1026. Notari hic debet Episcopos omnes iurisdictionem habentes vocandos quidem esse ad Concilium, « ut, ait S. Leo (ep. 80.), evocatis de cunctis provinciis sacerdotibus *vere* possit esse *universale* Concilium »; at minime necessarium esse ad oecumenicitatem ac legitimitatem Concilii, ut *omnes* convenient: id enim necessarium non est ad repraesentationem Ecclesiae universalis, et aliunde unus vel alter facile posset impedire Concilium. Sufficit ergo — 1) ut convocatio sit universalis, ita ut praecipuis Ecclesiae partibus innotescat, et nullus episcopus iurisdictionem habens excludatur — 2) Numerus quidam determinatus assignari non potest; nec requiritur ut numerus ille sit insigniter magnus, cum celebrata fuerint concilia nationalia, in quibus maior fuerit numerus episcoporum, quam in quibusdam Conciliis oecumenicis — 3) Id certe requiritur, ut habeatur repraesentatio moralis totius Ecclesiae: quid autem ad id requiratur et sufficiat, non potest melius cognosci, inquit Bellarminus (l. c. cap. 17.), « quam ex consuetudine Ecclesiae, et ex iis Conciliis, quae omnium consensu generalia fuerunt ». Hinc addit, requiri « ut saltem ex maiori parte christianarum provinciarum aliqui adveniant; et si quidem Concilium sit in Oriente, semper visum est sufficere, si ex pro-

vinciis omnibus Orientis Episcopi convenient multi; ex toto autem Occidente mittantur aliqui a Summo Pontifice qui suppleant aliorum locum: et si celebretur in Occidente, convenient ex omnibus provinciis Occidentis multi, ex Oriente autem pauci aliqui veniant nomine aliorum »: quod deinde ex historia Conciliorum confirmat.

1027. Praeter Episcopos vocandi sunt ad Concilium etiam — 1) Cardinales; at quo iure, non constat inter Doctores, et uti advertit Suarez (de Fide, disp. 11. sect. 1. n. 17.), id pendet « ex illa quaestione, an dignitas Cardinalium sit iure humano introducta, ut vult Sotus... vel divino, ut tenet Turrecremata ». Schmalzgrueber (Dissert. prooemialis, § 8. n. 326.) ait: « vocari debent Cardinales, etiam non Episcopi. Idque ex privilegio vel consuetudine, ut quidam existimant, vel, ut alii cum Suaresio, etiam ex iure ordinario. Quia actus iurisdictionis qui ad externum Ecclesiae regimen ordinantur, et intrinsece a consecratione episcopali non pendent, communicari possunt quibusvis personis ecclesiasticis capacibus » — 2) Ex eadem ratione vocari debent Generales Praepositi religiosorum ordinum, et Abbates qui iurisdictione quasi-episcopali potiantur in populum aliquem et in aliquod territorium — 3) Quoad Abbates exemptos, sed habentes iurisdictionem solum in suos monachos, nisi sint Generales, res controvertebatur: Bouix (de Papa, par. 8. c. 1. § 5. prop. 7.) ante Concilium Vaticanum multis probare studuit, huiusmodi Abbates convocandos asse; at a Cone. Vaticano fuerunt exclusi ob rationes, quas indicat Cecconi (*Storia del Conc. Vaticano*, vol. 1. l. 2. c. 1. art. 1.).

1028. II. *Quoad celebrationem*, debet imprimis statui *ius praesidendi* Concilio oecumenico. « Catholici omnes, ait Bellarminus (l. c. e. 19.), id munus proprium esse docent Summi Pontificis, ut per se vel per Legatos Synodo praesideat, et tamquam supremus iudex omnia moderetur ». Agitur ergo non de praesidentia honoris tantum, sed iurisdictionis, vi cuius praeses *omnia moderetur*: hinc ipsius est determinare obiectum de quo sit tractandum, ordinem quo tractari debeat, etc. Ius autem illud spectare ad Rom. Pontificem probatur.

1) *Ex supra statutis*. — Etenim — a) illius est ius praesidendi Concilio, qui habet supremum Ecclesiae regimen; siquidem haec

praesidentia pars est regiminis supremi ac universalis Ecclesiae. Atqui Rom. Pontifex obtinet supremum ac universale Ecclesiae regimen — b) Illius est praesidere Concilio, qui superior est omnibus Episcopis. Atqui solus Rom. Pontifex, uti probavimus, superior est omnibus Episcopis etiam simul sumptis. Ergo.

2) *Ex praxi Ecclesiae*; omnibus enim Conciliis, quae *celebratione* fuerunt oecumenica, praesedit Rom. Pontifex. Sane res est manifesta, nec ab ullo in dubium vocatur, Conciliis in Occidente habitis praesedisse Rom. Pontifices. Sed quoad Orientales, Nicaeno I., teste Gregorio VII. (Apolog. c. 3.), praefuerunt « Osius Cordubensis, Victor et Vincentius Presbyteri Rom. Ecclesiae, ex parte Sylvestri »: neque aliter intelligi potest quod Osius primus omnium subscripterit. Idipsum testantur Gelasius Cyzicenus (Hist. Conc. Nicae. l. 2. c. 3.); Adrianus Papa (Epist. Can. ad Carol. M. missa); de Osio Athanasius (ep. ad Solitarios de Presbyteris); Socrates (Hist. l. 1. c. 5.); Theodore (Hist. l. 2. 7.); Photius (lib. de septem Synodis), etc. — Ephesino, uti constat ex Act. III., praefuerunt nomine Rom. Pontificis, Cyrillus Alex., Arcadius et Proiectus Episcopi Philippus Presbyter, omnes R. P. Legati. — Ad Chalcedonense Conc. scribebat S. Leo: « In his fratribus Paschasio et Lucentio Episcopis, Bonifacio et Basilio presbyteris, qui ab Apostolica Sede directi sunt, me Synodo Fraternitas vestra aestimet praesidere ». — De Const. III. legitur (Act. I.): « Convenienter sacra Synodo, idest Theodoro et Gregorio presbyteris et Joanne diacono, vicem agentibus Agathonis Archiepiscopi antiquae Romae », etc. — In Nicaeno II. Petrus Archipresbyter Romanus, et Petrus Abbas S. Sabae locum tenent Sedis Apostolicae; unde ante Tarasium et reliquos Episcopos ita subscripterunt: « Petrus vices agens Adriani Papae veteris Romae definiens subscripti ». — In Const. IV. Adrianus (ep. ad Basilium Imp.) scribit: « Volumus per vestrae pietatis industriad illic numerosum celebrari Concilium, cui nostri quoque missi praesidentes, nempe Donatus et Stephanus Episcopi, et Marinus diaconus », etc. — Conc. Const. I. non fuit primo celebratione oecumenicum, sed tale evasit quando anno mox sequente accessit Damasi confirmatio in Conc. Romano, ad quod tres etiam Orientales Episcopi missi fuerunt: « haud multo post, scribit Photius (Lib. de Septem Synod.), et Damasus